

Arrest

**nr. 55 200 van 28 januari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. FRERE en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 22 februari 2008 een eerste asielaanvraag in.

1.2. Op 14 augustus 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

1.3. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. X van 3 december 2009.

1.4. Op 31 mei 2010 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in.

1.5. Op 12 oktober 2010 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U woonde samen met uw tweede echtgenoot, (I. T.) (O.V. X), met uw zoon uit uw eerste huwelijk, (L. A. T.) (O.V. X), en met uw stiefkinderen in het dorp Alchan-Yurt. U verliet Tsjetsjenië op 15 januari 2007. U vroeg asiel aan in België op 22 januari 2007. In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u het volgende.

Sinds 1996 werkte u als secretaresse-typiste bij het landbouwbedrijf 'Gaschos' in Alchan-Yurt. Daarnaast hielp u ook bij de plaatselijke dorpsadministratie van Alchan-Yurt. In die hoedanigheid hield u tijdens de Tweede Tsjetsjeense Oorlog lijsten bij van strijders wiens gezinnen materiele steun kregen van de onafhankelijke Tsjetsjeense overheid. Later werden deze archieven echter verbrand. In 2003 werd u verschillende keren geconvoceerd door de ROVD (politie). Bij de politie werd u gevraagd om de lijsten met strijders te geven. U weigerde om deze lijsten te geven, omdat u deze mensen niet in de problemen wilde brengen. In 2004 kwam uw jongste broer (A.), die wijkagent was in het dorp Alchan-Yurt, om het leven toen zijn voertuig op een mijn reed. In de periode van 2004 tot 2007 kende u geen problemen meer met de autoriteiten. In november 2006 overleed uw eerste echtgenoot, (L. T.), aan een hartaanval. In oktober 2007 huwde officieel u met uw tweede echtgenoot, (I. T.).

In december 2007 ontving u opnieuw een convocatie van de ROVD. U ging hier niet op in. Op 14 december 2007 kreeg u thuis bezoek van drie mannen die zich uitgaven als politieagenten. U werd opnieuw gevraagd om de lijsten te bezorgen. De mannen dreigden om uw echtgenoot en uw oudste zoon kwaad te berokkenen. Na 20 minuten vertrokken de mannen opnieuw. U bracht uw oudste zoon nog dezelfde dag onder bij uw ouders. Uw echtgenoot vluchtte de volgende dag, op 15 december 2007, al naar Europa. Na het bezoek van de drie mannen bleef u nog een week thuis. Daarna vertrok u ook naar het huis van uw ouders. U verliet Tsjetsjenië op 15 januari 2007. U vroeg asiel aan in België op 22 januari 2007. Tijdens uw verblijf in België kreeg u in 2008 ruzie met uw man. U ging gescheiden leven. In 2009 kwam u echter terug samen.

Uw eerste asielaanvraag werd geweigerd op 14 augustus 2009. Het Commissariaat-generaal oordeelde immers dat uw asielrelaas bedrieglijk was. Deze beslissing werd onderschreven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 3 december 2009 (arrest nr. X). Op 31 mei 2010 diende u samen met uw zoon, die ondertussen meerderjarig was geworden, een tweede asielaanvraag in. In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u het volgende.

U leeft nu opnieuw gescheiden van uw man, (I. T.). Wat betreft de problemen die u in Tsjetsjenië had, bleef u bij uw vorige verklaringen. In februari 2008 en in oktober 2008 ontvingen uw ouders, op wiens adres u geregistreerd stond, twee convocaties op uw naam. In november 2008 kreeg uw broer (M.), die toen bij uw ouders verbleef, bezoek van enkele mannen. Hij werd wederom gevraagd naar de lijsten met de namen van strijders. In januari 2010 stuurde uw broer met de post de twee convocaties, een werkboekje en een attest van tewerkstelling naar België.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vrees dat u in Tsjetsjenië zult worden gevisieerd door de ordediensten. De autoriteiten willen dat u hen de lijsten met namen van strijders overhandigt. Daarnaast vreest u dat de wahabieten u kwaad zullen berokkenen omdat zij zouden willen verhinderen dat u deze lijsten doorgeeft aan de autoriteiten. Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal oordeelde dat uw eerste asielaanvraag ongeloofwaardig was. Uw verklaringen bleken immers tegenstrijdig. Het bleek ook dat u bedrieglijke verklaringen had afgelegd over de manier waarop u van Tsjetsjenië tot België was

gereisd. Daarenboven kon met zekerheid worden vastgesteld dat u vervalste documenten had voorgelegd.

Het Commissariaat-generaal meent dat u bij uw tweede asielaanvraag de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet kunt herstellen; integendeel. Het Commissariaat-generaal kon immers vaststellen dat u voortdurend tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw werk bij de lokale administratie van het dorp Alchan-Yurt. Zo bleek u niet te kunnen vertellen wanneer u concreet voor de dorpsadministratie was beginnen werken. Gevraagd wanneer u voor het eerst bij de dorpsadministratie had gewerkt, antwoordde u dat u daar sinds 1996 werkte. U corrigeerde zichzelf meteen en zei toen dat u daar pas in 2002 was beginnen werken. Toen u gevraagd werd of 2002 dan het juiste antwoord was, vertelde u plots dat u daar in 2000 was begonnen. Even later zei dan weer dat u daar voor het eerst bij de lokale administratie gewerkt had naar aanleiding van de tweede presidentsverkiezing van Boris Yeltsin (in 1996). Uiteindelijk verklaarde u dat u reeds in 1996 sporadisch bij de lokale administratie was beginnen werken, maar dat u daar later 'intensier' ging werken (CGVS 29/09/2010, p. 6-7). Het spreekt voor zich dat uw verklaringen op dit punt weinig geloofwaardig lijken.

Ook voor wat betreft het moment dat u stopte met uw werk voor de lokale administratie waren uw verklaringen niet geloofwaardig. Aanvankelijk verklaarde u dat u een half jaar nadat uw broer om het leven was gekomen – op 17 mei 2004 – stopte met werken. Even later beweerde u echter dat u reeds in januari 2004 ontslag had genomen. Toen u werd gewezen op het feit dat dit onmogelijk kon kloppen, gezien u volgens uw verklaringen ontslag had genomen ná de dood van uw broer, zei u dat u zich vergist had. Uw broer zou op 17 mei 2003 om het leven zijn gekomen (CGVS 29/09/2010, p. 4-5). Dit is zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig. Tijdens het gehoor in het kader van uw eerste asielaanvraag had u immers ook verklaard dat uw broer in mei 2004 het leven had gelaten (CGVS 23/04/2009, p. 2). Gezien u de dood van uw broer op twee verschillende momenten situeerde, kan deze tegenstrijdigheid bezwaarlijk aan een loutere vergissing toegeschreven worden. Bovendien mag men aannemen dat u zich een dergelijke ingrijpende gebeurtenis als de dood van uw broer toch beter zou kunnen herinneren.

In dit verband moet overigens worden opgemerkt dat noch het werkboekje, noch het attest van tewerkstelling dat u bij uw tweede asielaanvraag neerlegde kan staven dat u voor de dorpsadministratie zou hebben gewerkt. Deze documenten vermeldt immers enkel dat u van 1996 tot 2004 tewerkgesteld was bij een landbouwbedrijf in Alchan-Yurt. Ook wat betreft de dood van uw broer kunt u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen, zoals bijvoorbeeld een overlijdensakte.

Vervolgens bleken uw verklaringen ook helemaal niet geloofwaardig voor wat betreft de problemen die u later met de autoriteiten zou gehad hebben. Zo had u in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaard dat u in 2003 vier of vijf keer was opgeroepen door de ROVD. U zei toen dat u ook vier of vijf keer op deze convocaties was ingegaan (CGVS 17/04/2008, p. 21). Tijdens het volgende gehoor had u verklaard dat u slechts één keer effectief op deze oproepingen was ingegaan (CGVS 23/04/2010, p. 2, 4). Bij uw tweede asielaanvraag verklaarde u dan weer dat u in 2003 twee keer naar de politie was gegaan na een oproeping (CGVS 29/09/2010, p. 9-10). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, hield u vol dat u in 2003 twee keer op een convocatie van de politie was ingegaan. Deze uitleg is absoluut niet geloofwaardig. Het is immers een essentieel verschil of u in 2003 slechts één enkele keer, dan wel op twee verschillende momenten, dan wel elke keer dat u een oproeping kreeg, effectief naar de politie bent gegaan.

Daarenboven legde u tegenstrijdige verklaringen af over de problemen die u in 2007 zou hebben gekend. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste asielaanvraag dat u na de inval door gewapende en gemaskerde mannen op 14 december 2007 nog een week in uw eigen huis verbleef, alvorens u naar het huis van uw ouders trok (CGVS 23/04/2009, p. 7). Bij uw tweede asielaanvraag beweerde u echter dat u nog de dag van de inval naar uw ouders verhuisde. U zei dat u nadien slechts één keer kort was teruggekeerd om wat spullen te halen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, hield u vol dat u reeds op 14 december 2007 naar het huis van uw ouders was vertrokken. U zei dat u niet wist waarom u zich bij uw eerste asielaanvraag op een dergelijke manier vergist had (CGVS 29/09/2010, p. 9). Deze uitleg is niet afdoende. Het is immers een wezenlijk verschil of u nog op de dag van de inval, dan wel een week later uw eigen huis hebt verlaten.

De herhaaldelijke, flagrante tegenstrijdigheden in uw verklaringen ondermijnen aldus de geloofwaardigheid van uw verhaal over uw werk bij de dorpsadministratie en van de problemen die er in 2003 en 2007 het gevolg van zouden geweest zijn.

Er kan evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering als zou u na uw vertrek uit Tsjetsjenië nog steeds vervolgd worden door de autoriteiten. Zo legt u het Commissariaat-generaal twee convocaties (dd 2008) voor, die zouden moeten bewijzen dat u nog steeds gezocht wordt. Vooreerst blijkt uit deze documenten enkel dat u tweemaal in de hoedanigheid van getuige werd opgehoepen. Deze documenten vormen dan ook geen bewijs van uw bewering als dat u nog steeds door de autoriteiten gezocht wordt. Ten tweede is het zeer opmerkelijk dat u niet wist te vertellen door welke instantie of

instanties u in 2008 precies werd opgeroepen (CGVS 29/09/2010, p. 12). Indien u in 2008 werkelijk opnieuw zou opgeroepen zijn door de autoriteiten in verband met de problemen waarvoor u uw land ontvluchtte, mag er toch verwacht worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn.

Het kopie van uw paspoort ondersteunt uw identiteit, die in deze beslissing niet betwist wordt, maar voegt niets toe aan uw asielrelaas.

Wat betreft de medisch-psychologische attesten die stellen dat u aan een depressie lijdt als gevolg van post-traumatische stress, moet opgemerkt worden dat deze attesten niet staven dat u geheugenproblemen zou hebben omwille van uw psychologische toestand. Deze attesten kunnen dus geen verklaring bieden voor de herhaaldelijke flagrante tegenstrijdigheden en de verschillende inconsistenties in uw relaas. Er moet opgemerkt worden dat bovenvermelde vaststellingen in verband met uw ongeloofwaardigheid helemaal niet gebaseerd zijn op kleine vergissingen of het feit dat u enkele data niet exact kunt opnoemen. De vaststelling van uw ongeloofwaardigheid is gebaseerd op ernstige tekortkomingen in uw verklaringen over essentiële gebeurtenissen die aan de kern van uw asielrelaas raken. Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw zoon, Lom Ali Takayev (O.V. 6.631.474), eveneens een beslissing tot weigering van het toekennen van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming werd genomen.

C. Conclusie *Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsmede artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, tracht verzoekster de verschillende motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in

staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd opgeroepen voor een gehoor, dat zij tijdens dit gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, dat zij nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen, en dat het gehoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Zoals hierna zal blijken heeft de commissaris-generaal de bestreden beslissing gestoeld op een correcte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing werd verzoeksters tweede asielaanvraag verworpen omdat verzoekster vooreerst tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegde over haar werk bij de lokale administratie van het dorp Alchan-Yurt. De commissaris-generaal merkt overigens op dat noch het werkboekje, noch het attest van tewerkstelling dat verzoekster bij haar tweede asielaanvraag neerlegde kan staven dat verzoekster voor de dorpsadministratie zou hebben gewerkt. In de bestreden beslissing wordt vervolgd dat verzoeksters verklaringen wat betreft de problemen die zij later met de autoriteiten zou hebben gehad helemaal niet geloofwaardig zijn. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing vast dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over de problemen die zij in 2007 zou hebben gehad. Blijkens de bestreden beslissing kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoeksters beweringen al zou zij na haar vertrek uit Tsjetsjenië nog steeds vervolgd worden door de autoriteiten. De identiteit van verzoekster wordt niet betwist. Wat betreft de neergelegde medisch-psychologische attesten die stellen dat verzoekster aan een depressie lijdt als gevolg van posttraumatische stress motiveert de commissaris-generaal dat deze attesten niet staven dat verzoekster geheugenproblemen zou hebben omwille van haar psychologische toestand.

2.4.2 Waar verzoekster in haar verzoekschrift een summiere samenvatting geeft van haar verklaringen inzake haar tewerkstelling bij de lokale administratie in Alchan-Yurt, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

In de mate dat verzoekster haar tegenstrijdige verklaringen over haar vermeende werk bij de lokale administratie van het dorp Alchan-Yurt tracht te vergoelijken door te stellen dat zij nooit officieel werd tewerkgesteld door de lokale administratie en dat zij hiervoor ook niet vergoed werd en dat om deze reden “tewerkstelling” niet vermeld stond in het werkboekje of op het attest van tewerkstelling, wijst de Raad erop dat verzoeksters stelling geen verklaring kan bieden voor haar tegenstrijdige verklaringen over het aanvangsmoment van haar werkzaamheden bij de lokale administratie. Immers, uit lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoekster eerst stelde in 2002 te zijn beginnen werken bij de dorpsadministratie om daarna te poneren dat het in 2000 was dat zij hiervoor is beginnen werken (administratief dossier, stuk 4, p. 6). Uit het gehoor blijkt dat verschillende keren duidelijk gevraagd werd naar het moment waarop verzoekster is beginnen helpen bij de dorpsadministratie, zodat de verklaring van verzoekster dat zij nooit officieel tewerkgesteld werd bij de dorpsadministratie geen verschoning kan zijn voor het niet op eenduidige wijze kunnen situeren van het aanvangsmoment van haar werkzaamheden bij de lokale administratie. De Raad acht de motivering van de bestreden beslissing terzake dan ook pertinent en draagkrachtig. Waar verzoekster stelt dat omwille van het niet officieel tewerkgesteld zijn bij de lokale administratie, er ook geen ‘tewerkstelling’ vermeld stond in het werkboekje of op het attest van tewerkstelling, merkt de Raad op dat verzoeksters verklaringen aangaande haar tewerkstelling bij de lokale administratie ongeloofwaardig zijn gelet op de tegenstrijdigheden in haar verklaringen dienaangaande en dat – zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt – *“noch het werkboekje, noch het attest van tewerkstelling dat u bij uw tweede asielaanvraag neerlegde kan staven dat u voor de dorpsadministratie zou hebben gewerkt. Deze documenten vermeldt immers enkel dat u van 1996 tot 2004 tewerkgesteld was bij een landbouwbedrijf in Alchan-Yurt”*. De stelling van verzoekster kan hoegenaamd geen afbreuk doen aan het ongeloofwaardig bevinden van de verklaringen van verzoekster over haar werkzaamheden bij de lokale administratie. Met deze stelling bevestigt verzoekster trouwens dat zij evenmin bewijzen heeft van deze tewerkstelling, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt.

2.4.3. Waar verzoekster in haar betoog de door haar afgelegde verklaringen over het overlijden van haar broer, over de oproepingen die zij van het ROVD heeft gekregen en over haar verblijf na het bezoek van de gewapende en gemaskerde mannen “bevestigt” en een summiere samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen en bevestigen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster evenwel in gebreke blijft.

Bovendien merkt de Raad op dat verzoekster in haar verzoekschrift een keuze maakt tussen haar verschillende verklaringen en deze als de definitieve versie naar voren schuift, hetgeen evenwel geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat verzoekster diverse tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd en hierdoor de geloofwaardigheid van haar asielrelaas volledig ondermijnt.

Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift in het kader van de tegenstrijdige verklaringen over haar verblijf na het bezoek van de gewapende en gemaskerde mannen erop dat zij in de periode waarin zij verhoren heeft afgelegd in het kader van haar eerste asielaanvraag, zij ernstige familiale moeilijkheden had en zij hiervan melding heeft gemaakt op het Commissariaat-generaal en zij gemeld heeft dat zij nu gescheiden leeft. De Raad ziet evenwel hoegenaamd niet in hoe deze omstandigheden van invloed zouden kunnen zijn geweest op verzoekster waardoor zij geen coherente verklaringen kon afleggen over haar verblijf in haar woning na de inval. Verzoekster laat eveneens na dit aan te tonen.

2.4.4. Blijkens de bestreden beslissing kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters bewering als zou zij na haar vertrek uit Tsjetsjenië nog steeds vervolgd worden door de autoriteiten. Verzoekster legde naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag twee convocaties neer bij het Commissariaat-generaal die zouden moeten bewijzen dat zij nog steeds gezocht wordt. De bestreden beslissing stelt hieromtrent: *“Vooreerst blijkt uit deze documenten enkel dat u tweemaal in de hoedanigheid van getuige werd opgehoepen. Deze documenten vormen dan ook geen bewijs van uw bewering als dat u nog steeds door de autoriteiten gezocht wordt. Ten tweede is het zeer opmerkelijk dat u niet wist te vertellen door welke instantie of instanties u in 2008 precies werd opgeroepen (CGVS 29/09/2010, p. 12). Indien u in 2008 werkelijk opnieuw zou opgeroepen zijn door de autoriteiten in verband met de problemen waarvoor u uw land ontvluchtte, mag er toch verwacht worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn”*. Waar verzoekster er op wijst dat zij deze convocaties heeft ontvangen toen zij in België was en betoogt dat zij de vraag welke autoriteiten juist de oproeping verstuurden niet als een essentieel punt beschouwt en dat het voor haar voldoende was te weten dat zij officieel nog steeds gezocht werd door de autoriteiten,

wijst de Raad erop dat van verzoekster, die haar land ontvlucht is omwille van een vrees voor vervolging, redelijkerwijze enige interesse en kennis verwacht kan worden inzake de evolutie van haar problemen en inzake de autoriteiten die haar zoeken. Verzoekster geeft evenwel blijk van een manifest gebrek aan interesse daaromtrent. Het manifest gebrek aan interesse keert zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas.

2.4.5. De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist tegenstrijdige en incoherente verklaringen te hebben afgelegd tijdens haar opeenvolgende gehoren op het Commissariaat-generaal. Verzoekster geeft dit bovendien in haar verzoekschrift zelf toe waar zij stelt *“Dat verzoekster, zoals ook blijkt uit het verhoorverslag, moeite heeft met het vertellen van een coherent verhaal”*. Waar verzoekster de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties in haar verklaringen tracht te verantwoorden door te stellen dat zij een attest heeft neergelegd op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat zij depressief is en lijdt aan posttraumatische stress en dat zij vermoed dat de stress van het verhoor, tesamen met de moeilijke periode die zij doorliep ertoe hebben geleid dat zij verklaringen heeft afgelegd die niet altijd even duidelijk waren, merkt de Raad samen met de verwerende partij op dat de neergelegde medisch attesten (administratief dossier, stuk 7 van de inventaris stuk 11) niet staven dat verzoekster geheugenproblemen zou hebben omwille van haar psychologische toestand. Zoals verzoekster zelf aangeeft in haar betoog blijkt uit deze attesten dat zij depressief is en lijdt aan posttraumatische stress. De Raad merkt op dat verzoekster nalaat aan te tonen dat deze toestand de oorzaak zou zijn van haar incoherente en tegenstrijdige verklaringen. Bovendien merkt de Raad op dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties geen details betreffen maar wel elementen die de kern van verzoeksters asielrelaas uitmaken en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat zij ze, ook na verloop van een bepaalde tijd, nog waarheidsgetrouw kan weergeven, temeer daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die geacht mogen worden in het geheugen van de asielzoeker gegrift te zijn. Waar verzoekster stelt dat het voor haar onbegrijpelijk is dat haar relaas wordt afgewezen op basis van de vermeende tegenstrijdigheden zonder dat het Commissariaat-generaal aan een deskundige advies vraagt, lijkt verzoekster een omkering van de bewijslast te suggereren. De Raad verwijst dienaangaande naar het gestelde onder punt 2.4.

Het ongeloofwaardig bevinden van het door verzoekster voorgehouden asielrelaas verhindert haar de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.5. In fine van haar verzoekschrift vraagt verzoekster in uiterst ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad wijst verzoekster er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, haar asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekster. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekster enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109) alwaar verzoekster in gebreke blijft. De Raad stelt vast dat verzoekster niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de *“Subject Related Briefing - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* d.d. 15/03/2010 (administratief dossier, stuk 12), die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de

intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kan niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een teruggedrijving van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet geviséerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. In hoofde van verzoekster kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van voormeld artikel 48/4 worden aangenomen.

2.6. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. S. TRICOT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER